

A nép szava Isten szava

2022 január 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

védjük meg a családjainkat és a nemzetet!

Egészen sajátos helyzetet teremtett az április 3-i parlamenti választások kapcsán az, hogy egyszerre népszavazás is lesz négy kérdésben. Erre még nem volt példa a magyar demokrácia több mint harmincéves történetében, s ez egyben új politikai kihívást is jelent.

Ez ugyanis azt jelenti, hogy a kampány hátralév? id?szakában egyre inkább el?térbe kerül a gyermekvédelmi törvényt megvédeni hivatott népszavazási kezdeményezés mint a legújabb törésvonal, amelyik – akárcsak a többi – élesen és radikálisan szembeállítja a nemzeti konzervatív tábor és a globalista, LMBTQ-propagandát, valamint a genderideológiát támogató balliberális tábor között.

A téma súlyánál és jelent?ségénél fogva érdemes átgondolni: hogyan jutottunk el odáig, hogy a genderideológia közvetlenül és jelenvalóan veszélyezteti az évszázadokon át megélt, megszokott s jól bevált családmodellünket, s?t a normális férfi-n? viszonyt? Hol vannak ennek az életidegen ideológiának a gyökerei, s hogyan jutottunk el odáig, hogy az ember normális földi létmódjának alapjai kezdenek széthullani, ami általános pusztulással fenyegeti az emberi fajt?

Minden azzal kezd?dött, hogy a felvilágosodástól, a francia forradalomtól kezdve fokozatosan elvesztettük az Istenbe, vagyis egy felettünk álló entitásba vetett hitünket.

Innent?l kezdve indult meg az ész kultusza, az az új „vallás”, hogy az ember felett nincs semmi más, az ember vált az istenné, amely képes arra, hogy megváltoztassa maga körül a világot, saját vágyai, egyéni fantáziái korlátlanul megvalósíthatók, az ember és a társadalom tökéletessé tehet? az ész által kitalált víziók, világképek mentén. Megsz?nt tehát a morális gát, hogy mi, gyarló és b?nös emberek nem léphetünk az Isten helyére, nem lehetünk tökéletesek, ezért a vágyaink megvalósítása el?tt lelkiismereti korlátok tornyosulnak, ezért tudunk önmegtartóztatók lenni, s zabolátlan, b?nös szexuális vágyainknak magunk útját állni.

A világmegváltó társadalommérnökösködésnek két nagy irányzata valósult meg a XIX. századtól kezdve napjainkig: az egyik a marxista–kommunista, a másik a XXI. század új „találmánya”, a globalista, ultraliberális ideológia.

Amikor ma az LMBTQ-ideológia azt hirdeti, hogy „minden család család”, vagyis a legkülönbélebb férfi-n?-homoszexuális-leszbikus-transz-queer-biszex-intersex „szeretközösségek” elképzelt?k és m?ködtethet?k, akkor érdemes arra emlékeztetni, hogy ennek az ?rületnek az alapjai már Marx és Engels gondolataiban is jelen voltak. Engels például A család, a magántulajdon és az állam eredete cím? m?vében már leírja, hogy a hagyományos család egy elnyomó képz?dmény, amelyik a magántulajdon alapján a férfi uralmára épül a n? felett, s mindezek fennmaradását az állam törvényesíti. A „megoldás” pedig erre az elnyomásra nem lehet más, mint az állam fokozatos elhalása, a magántulajdon megszüntetése és a közösségi tulajdon általánossá tétele (ha most Klaus Schwab Great Resettel kapcsolatos káprázatos terveit vesszük alapul, nem is olyan nagy a különbség, igaz?). És ezentúl: a házasság átalakítása, a n? felszabadítása az elnyomó és pusztító házimunka alól, azáltal is, hogy a gyermekeket a kommunista közösség nevei majd fel, így adva meg a n? számára a szabadid? lehet?ségét.

A kommunista elképzések elbukásával párhuzamosan jelent meg, mintegy „kiútként” a társadalommérnökösködés másik változata, a neomarxista alapokon álló kulturális marxizmus, ami már nem a magántulajdonban és a gazdasági elnyomásban látta az igazi problémát, hanem a hagyományos nyugati kultúrában, különös tekintettel a vallásra, a nemzettudatra és a családi kötöttségekre. Lukács György és Antonio Gramsci, a frankfurti iskola, ezen belül Herbert Marcuse a hagyományos normák és intézmények dekonstrukciójában, azaz szétbomlasztásában, ezáltal az egyén totális szabadságának létrejöttében látták meg az új világmegváltó modellt, amely elvezet a tökéletes földi boldogsághoz, amelyben Istennek már nincs helye. A kommunizmus még a közösségre, az ultraliberalizmus már az egyénre helyezte a hangsúlyt, a végcél azonban mindkét esetben az elnyomó hagyományos család és a heteroszexuális férfiak uralmának megszüntetése volt.

Ma már jól látszik, hogy a hatvanas évekt?l napjainkig az LMBTQ- és genderideológia három fázisban tört utat magának.

El?sör megjelent a szexuális kisebbségek, els?sorban a homoszexuálisok és lesbikusok védelme a többséggel szemben; ez arról szólt, hogy a homoszexualitást ne kezeljük se b?nnek, se betegségnek, ne büntet?ügyként

kezelje ezt a társadalom, hanem egy eltérő szexuális orientációnak, amelynek biológiai alapjai vannak (ekkor még többé-kevésbé elfogadták a nemek biológiai alapját). Vagyis ebben a szakaszban a szexuális kisebbségek jogi védelméről volt szó, a „tiltás” megszüntetéséről és a „térésről”, arról, hogy ne közösítse ki őket a társadalom, élhessenek a saját szexuális irányultságuk szerint.

Ez az a szakasz, amely konzervatív szemlélettel is elfogadható és méltányolható volt.

A következő időszakban azonban fordulat történt: a kétezres évektől kezdve a homoszexuális-mozgalmak megerősödtek, s már nem pusztán jogi védelmet, tehát – ha tetszik – „megtérést” és türelmet kértek, hanem azt, hogy az ő szexuális szokásaik váljanak egyenjogúvá az évezredek óta többségi, normális szexuális gyakorlattal, amely a férfi és a nő szerelmére és házasságára, családjára épül. Ennek érdekében kezdték el a felvonulásokat, a Pride-mozgalmat, egyre látványosabbá tették magukat, egyesületek és jogvédő szervezetek sokasága alakult meg, amelyek azt hirdették, hogy a szexuális másságot már nem kell szégyellni, arra büszkének kell lenni, vállalni kell a többség előtt látványosan és feltűnően. Ekkor már nem védelemről, hanem elismerésről volt szó, nem térésről, hanem támogatásról.

A mozgalom törekvései látványos eredményekkel jártak az elmúlt két évtizedben, hiszen mögöttük állt és áll a globalista, világtársadalmat és világkormányzást sürgető elit, amelynek alapvető érdeke, hogy felbomoljon a hagyományos családmodell és a férfi-nő viszony, ami a nemzetek alapjait is jelenti. Hálózataik révén befolyásolták és befolyásolják a nemzetközi bíróságokat és döntéshozó szerveket, s ez hatványozottan érvényes az Európai Unióra, a bizottságra, a bíróságra és a parlamentre is. Ez vezetett el odáig, hogy egyre több országban legalizálták a melegházasságot, sőt a melegházasságokon belüli gyermekvállalást, valamint mindenféle törvények születtek és születnek az LGBTQ-emberek jogainak nemcsak védelme, de kiterjesztése érdekében.

Ez volt az a korszak, amikor határt kellett volna szabni ezeknek a törekvéseknek, amikor meg kellett volna állítani a folyamatot, ami a hagyományos családok fokozatos háttérbe szorításával járt együtt. Ebben az időszakban történt meg ugyanis az, hogy a hagyományos és természetes szexualitásra épülő életmóddal azonos szintre került az a létmód és szexuális irányultság, amely mindig is a társadalmak egy-két százalékát, és nem többet érintett. Ez az ellenállás azonban elmaradt, aminek az a döntő oka, hogy a nyugati konzervatív tábor behódolt a balliberális fősodornak – aminek magyarázata messzire vezetne. Másképp szólva: a konzervatív tábor megadta magát, beletörtött a sorsába.

S végül itt van, velünk élő valóság a harmadik fázis, a genderideológia diadalmaskodásának korszaka: az LGBTQ-létmód egyenjogúsítása és támogatása után annak uralma. Immáron azt érezzük meg – mert nem vigyáztunk, és hagytuk magunkat –, hogy a gendermozgalom lopakodó módon behálózza az intézményeinket, az óvodáinkat, iskoláinkat, megjelenik a gender mint természetes (!) létmód a médiumokban, a filmekben, a streamingszolgáltatóknál (lásd Netflix, HBO stb.), átítatja a művészeteket, a színházakat, a kultúrát, kötelező tantárggyá válik az egyetemeken, tudományos kutatások elismert és kiemelten támogatott témájává válik, megjelennek a politikában az LGBTQ-emberek, és még sorolhatnám. Azt a látszatot teremtik meg, hogy ez a létmód természetes és normális, ez maga a valóság, erre kell a jogrendet építeni, és a szép új világ életformáját is.

S éppen ebből következik, hogy az új generációkat, az óvodásokat és iskolásokat arra kell nevelni, hogy természetes módon váljanak lesbikussá, meleggé, homoszexuálissá, transszá, queerré, interszexuálissá vagy amivé éppen akarnak. Ha jobban belegondolunk, ez nem más, mint a hagyományos szex és a hagyományos család normától való megfosztása és a genderlétmód normává, tehát uralkodóvá tétele.

Létre akarnak hozni egy világot, amely a „nemtelen emberre” épül, akinek az identitását egy globális elit határozza meg, ha tetszik, digitalizálja. Hogyan lehet ez ellen védekezni, hogyan védhetjük meg évezredek óta létező életmódunkat, a férfi és nő természetes családi közösségét, hogyan védhetjük meg az életünket? Ennek két módja van. Az egyik, hogy akárcsak a gendermozgalom, nekünk is mozgalmakat, hálózatokat, civil szervezeteket stb. kell létrehozunk velük szemben, jó példák erre az Emberi Méltóság Központ és a CitizenGo mint civil szerveződések.

A másik pedig a még szuverén nemzetállam lehetősége arra, hogy jogi lépésekkel, törvénnyel korlátozza a gender- és LGBTQ-mozgalom hatalmi törekvéseit, mert már erről van szó. S ha mind emögött ott áll a népakarat, amely a népszavazáson keresztül nyilvánul meg április 3-án, akkor a parlamenti választások kimenetele sem lehet kétséges. Ezért lehet egyik jelszava a március 15-i békemenetnek is, amely mintegy felvezeti az április 3-i választásokat: védjük meg a családjainkat és a nemzetet!

A szerző? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
